

.:.: U OVOM BROJU .:.:.

**KAKO MOLITI ZA
IZGUBLJENE***Tom Dooley***VOLIM MISIJU***Aleksandar Birviš***ISUS - MOTILON***Bruce Olson***EPOHA VIRUSA***Janko Bako***ISUS, FILIP I ĐURA***Vlatko Dir***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...**

.:.: SIONSKA TRUBA .:.:.

Uredništvo:*Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Nada Muzički*

Dragi naši čitaoci,

obmanjen i prevaren svet Isus je video kao zrelo klasje spremno za žetvu, koje se komeša i ljulja pod naletima vetra raznih lažnih religijskih obećanja i političkih obmana. Na drugom mestu Isus vidi narod kao ovce bez pastira, kao ovce prepuštene same sebi i svojoj nemoći da se pobrinu za sebe. Nemaju nekog, ko bi ih vodio i iskreno se brinuo o njima.

Videvši ovakav svet Isus je skoro u očaju izustio pred svojim učenicima: **"Žetva je obilna, ali je radnika malo. Zato molite Gospodara žetve da pošalje radnike za svoju žetvu."** (Mat. 9:37 SSP). Rekavši ovo Isus je pokazao gde je rešenje problema za ovaj svet.

Nema smisla moliti uopštenu molitvu za svet. Koji je efekat toga? Bog je već rekao i pokazao svetu šta misli o njemu i šta je za njega učinio. On je u ovaj svet poslao svoga Sina da ga spase (Jov. 3:16). Ne, nema koristi od neodređenih molitvi za svet. Svet je izgubljen i slep u svom grehu. **Jedina nada za svet jesu ljudi koji će mu biti poslani od Boga, da bi mu propovedali evanđelje Isusa Hrista i da ga zadobiju za Spasitelja.**

Molimo Gospodara žetve da podigne radnike za svoju žetvu u našoj i u drugim zemljama. Ne dozvolimo sebi da se obistine na našoj generaciji reči iz Starog zaveta: "Prođe žetva, minu leto, ali se mi još ne izbavimo!" (Jer. 8:20 LB)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

KAKO MOLITI ZA IZGUBLJENE

Tom Dooley

*Koji su u suzama sejali,
neka pevajući žanju.
Koji plaćući ide
kada nosi seme za sejanje,
sa pesmom se vraća
noseći snopove svoje.
(Ps. 126:5-6 LB)*

Spasenje i oprostjenje greha, večni život je Bog namenio svakom čoveku, koji se pokaje od svojih greha i kroz veru primi Isusa Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja.

Važan faktor evangelizacije jeste molitva. U Psalmu 126:5-6 je to jasno naznačeno.

Svaki hrišćanin treba da razume svoju odgovornost prema molitvi za spasenje izgubljenih.

Da li ti provodiš vreme moleći za nespasene? Da li imaš tu praksu, da u svojim molitvama Bogu prinosiš imena nespasenih ljudi? Da li si se danas setio nekog kome treba spasenje?

Ti verovatno ni nećeš moliti za nespasene, ako ne poseduješ razumevanje sledećih istina...

I. PRAVO UVERENJE - VERA

Da li zaista veruješ da je za ulazak čoveka u carstvo nebesko neophodno nanovorođenje? (Jov. 3:5) Da li je Isus to ozbiljno mislio kada je rekao: "...ja sam put i istina i život; niko ne dolazi k Ocu - sem kroz mene." (Jov. 14:6 EČ)

Nedavno sam čitao o Fjildsu (W. C. Fields). Nalazio se na samrtničkoj postelji. Iznenadno ga je posetio jedan stari prijatelj. Ovaj se iznenadio kada je Fjildsa zatekao kako leži u krevetu i čita Bibliju. Iznenadeno je ga je upitao: "Šta se to dešava s tobom?" Fjilds je odgovorio: "Tražim rupu, kroz koju bi se provukao, moj prijatelju. Tražim rupu."

Ja se nadam da ti ne veruješ da postoje bilo kakve "rupe" tj. načini da se spasi tvoji

prijatelji ili rođaci bez toga da prihvate Isusa Hrista.

To što je Isus rekao je istina!

Ti verovatno nećeš moliti za izgubljene ako ne poseduješ...

II. PRAVO BREME

Neosetljivost ili nezainteresovanost jeste najveća prepreka molitvi. Tvoje srce je hladno i nezainteresovano za večnom budućnošću nespasenih. Mi sebi dozvoljavamo, da nam sve na svetu bude preče i važnije od molitve za izgubljene.

Pavle je imao breme za izgubljene. U Rimljanima 9:2 on opisuje svoju veliku želju da vidi svoje sunarodnike spašene, te kaže: "Da mi je vrlo žao i da me srce boli bez prestanka." U Rimljanima 10:1, opet govori: "Braćo, želja moga srca i moja molitva Bogu za njih usmerena je na njihovo spasenje." (EČ)

Možda razmišljaš ovako: "Znam da treba da molim za izgubljene, to i radim. Kažem Bogu u molitvi: spasi svet, spasi ljude, spasi moj grad..."

Ovo nikako nije efektivna molitva, nedorečena je!

Kada molimo za izgubljene treba da imamo na umu sledeću stvar:

Moliti po Svetom pismu

Moliti po Svetom pismu znači moliti u skladu sa time šta Reč Božja govori i uči o spasenju i stanju grešnika.

"I ovo je pouzdanje koje imamo u njega: da nas sluša kad što molimo po njegovoj volji. I kad znamo da nas sluša kad što molimo, znamo da stvarno imamo ono što smo od njega iskali." (1.Jov. 5:14-15 EČ)

Međutim, kako da znamo volju Božju? Znamo, da je to sve ono na šta Biblija sama kaže - AMIN!

Dakle, moliti po Svetom pismu za izgubljene znači traženje od Gospoda da On radi u životu određenog (poimenice) nevernika na samo

takav način, kako samo Pismo kaže da Bog želi i može da radi.

Na primer...

a) Moliti (tražiti) da mu evanđelje bude jasno izloženo, da ga može shvatiti i razumeti. (Vidi: Rim. 10:13-14:17)

b) Tražiti da Gospod kroz svog Svetog Duha presvedoči dotičnu osobu o njenom ličnom grehu tj. grešnosti. (Vidi: Jov. 16:7-8)

c) Tražiti od Boga da sam stvori okolnosti i mogućnosti, za prilazak i pružanje evanđelja određenoj osobi.

No, nije dovoljno samo moliti za izgubljene, mi moramo biti i voljni da njima lično govorimo o Isusu Hristu.

Pozovi ih kod sebe kući ili u crkvu. Seti se šta kaže naš uvodni stih, u njemu piše:

"Koji su u suzama sejali, neka pevajući žanju. Koji plačući ide da nosi seme za sejanje, sa pesmom se vraća noseći snopove svoje." (Ps. 126:5-6 LB)

d) Moli za one koji propovedaju Reč Božju. U 2. Solunjanima 3:1, Pavle moli Solunjane: "Najzad, braćo, molite se Bogu za nas - da reč Gospodnja trči i da se proslavlja kao i kod vas..." (EČ) U Efescima 6:18-19, Pavle traži od crkve da moli za njega: "Svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu u Duhu svakom prilikom, i radi toga bdijte u svakoj istrajnosti i moljenju za sve svete, i za mene - da mi se dade reč kad otvorim svoja usta, da sa slobodom obznamim tajnu evanđelja." (EČ)

Dalje, kada moliš za izgubljene, treba to da činiš veoma...

II. SPECIFIČNO (ODREĐENO) I UPORNO

Naše molitve treba da budu jasno i precizno usmerene, kao strele u metu. Želim da te ohrabrim da ako to ne činiš, napraviš sebi molitvenu listu sa imenima osoba koje ti posebno nešto znače. Daj Gospodu šansu, da dosegne te ljude kroz tvoju molitvu za njih!

Takođe, naša molitva treba da bude uporna - istrajna. "Gospod ne odugovlači obećanje,

kao što neki misle da je to odugovlačenje, nego pokazuje svoju strpljivost prema vama, jer ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja." (2.Pet. 3:9 EČ)

Budi veran u svojim molitvama za izgubljene. Ne dozvoli sebi da budeš obeshrabren i poljuljan u veri. Ni jedna tvoja molitva nije uzaludna. Ona sprema put za svedočenje i slušanje Reči Božje. Moli i samo moli, brate, sestro!

* * *

Ako želimo da vidimo kako duše ulaze u Carstvo nebesko, moramo moliti za njih i ustrajati u našim molitvama.

Ako u tvom srcu nema baš veliki interes za izgubljene, ako ne haješ što ljudi oko tebe odlaze u večnost bez Hrista, onda je tvoje srce u ozbiljnoj opasnosti. Ono nije tamo i nije takvo kakvo Bog želi da ono bude!

Pokaj se, i počni da razmišljaš zajedno s Bogom, kako da neki ljudi koje znaš upoznaju Hrista.

VOLIM MISIJU

Aleksandar Birviš (Beograd)

Razgovaramo o misijskom radu kao o radu zasnovanom na Božijem obećanju. Na više mesta u Svetom pismu Bog obećava da će se njegova reč širiti, odnosno da crkva ima svoj apostolat, svoje poslanje.

Posebno mi na um pada jedno mesto iz Knjige proroka Isaije (60:11):

*I tvoja će vrata biti svagda otvorena,
neće se zatvoriti ni danju ni noću,
da ti se dovede sila naroda,
i carevi njihovi da se dovedu.*

To je biblijska reč. Bog je tako rekao i on će ispuniti što je obećao.

Misija se zasniva na veri

Misiju možemo zasnivati na nekoj misijskoj organizaciji. Međutim, moramo otpočeti od gore. Verujemo da Bog obećava da će njegov narod moći da zbrine ostale narode, da će biti otvoren za njih. Ovakva otvorenost će imati svojih posledica. Ona će se ogledati i na samom životu Božijeg naroda, jer će udahnuti nove podstreke za život samom tom narodu. On će imati ne samo otvorena vrata nego i posebnu silu.

Sve više se javljaju tzv. negativna definisanja ("Nećemo ovog!", "Nećemo onog!", "Dole ovaj!", "Dole onaj!"). Niko da kaže šta hoće. Kuda treba krenuti? Upravo zato Evanđelje dolazi kao jedina potvrdna sila koja ljude uči šta hoće, kome da se okrenu i kako da tim mnogim narodima pokažu da je sila Božija živa, da se obećanja Božija ispunjavaju i da sve zbog čega su ljudi toliko danas zabrinuti treba sagledavati sasvim drugačije. Ne treba gledati iz onog ugla iz kog ljudi gledaju, nego gledati okom Božijim, onako kako Bog to vidi. On vidi narode koji još ne znaju za Hrista, čija su srca još uvek zatvorena. On vidi i nas i naša nekad zatvorena vrata. Vidi on i našu bojažljivost, nesposobnost da se pokrenemo i otvorimo prema velikim blaženstvima. To nam Gospod pruža. Na taj način naša vera treba da jača. Molimo se kao i apostoli: "Dodaj nam vere". Gospode, dodaj nam vere u misiju, jer verujemo da si ti Bog i da ti sve možeš.

Misija je stvar ljubavi

Sin Božiji je došao na zemlju iz ljubavi prema ljudima. Tako On i nas pokreće prema onima koje nismo znali, nismo voleli. Odlazimo onima koje nismo videli. Namera nam je da činimo dobra onima koji to nama ne čine. Radujemo se onima koji se danas zatvaraju pred nama, ali mi treba da im svakako donesemo novi život.

Samo život može doneti život. Živi Bog nam je dao život večni i samo oni koji imaju večnost mogu drugima doneti večni život. To je normalna posledica našeg življenja: Svaki rad koji nije dovršen, koji ostavlja trajne vrednosti, koji nije pusta želja za zabavom, uživanjem i provodom i koji na neki način doprinosi nekom daljem novom životu. Ako je neko nekad davno podigao česmu i napajao

ljude koji su tuda prolazili, on je na taj način doprinosio životu tih ljudi. Nekad je između hotela "Moskva" i hotela "Balkan" u Beogradu bio jedan rezervoar odakle se voda razvodila prema starim delovima grada (starom Gradu i Savamali). Takvo razvođenje se turski zvalo "Terazije" i to je i danas naziv za središnji deo Beograda. I Terazijaska česma je bila podignuta s namerom da se žedni napoje i da se nečiji život održi. Neko je svojim radom želeo da unese život među one koji dolaze. Slično je i kad čovek napiše knjigu. Doprineo je životu nekih ljudi. I danas imamo koristi od ljudi koji su ko zna kad živeli, ali su nešto učinili za naš život.

U duhovnom životu trajni rad i vrednosti su nadahnuti posebnom ljubavlju. Postoji želja da se život produži i obogati. Misija čini život drugačijim, ona ga čini večnim. To je bila svrha Hristovog života. On ne kaže: "Ja sam došao da činim čuda" - iako je velika i neponovljiva čuda činio. On ne kaže: "Došao sam da vam kažem najlepše reči" - iako je rekao reči pred kojima svaka književnost ostaje zadivljena. Šta je on rekao? "Ja dođoh da imaju život i izobilje" (Jvn. 10:10).

Upravo zato što je on došao zbog posebnog i naročitog života, život ne vredi ako se ne obnavlja i ako se ne umnožava. Hristos nas je ostavio kao vesnike tog života. Hrišćanstvo je nosila života u Hristu. Hrišćani donose ljubav Božiju svima koji treba da shvate i prihvate Božiju slavu i milost i spasenje.

Misija je delo Svetoga Duha

Čije je delo misija? Obično govorimo o velikim misionarima. Međutim, misija je delo Svetog Duha. On deluje u zajednici. On daje vernima nadahnuće da krenu i svedoče. U Delima apostolskim čitamo kako Duh Sveti traži od zajednice vernih da pojedince izdvoji za službu ne bi li se osvojile nove duše i nova prostranstva za Hrista.

Misija je veliko delo. Moramo se dobro zamisliti nad njim. Kako učestvujemo u misiji? Da li učestvujemo kao zajednica? Da li učestvujemo kao pojedinci? Da li učestvujemo od sveg srca?

Kažemo da Boga ljubimo "svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom svojom". Ne znači li to da sve

Božije stvari i delatnosti treba ljubiti isto tako temeljito? Upućeni smo na druge ljude. Treba da ih volimo. Treba da osetimo iste patnje u kojima se oni nalaze. Njihove rane treba nas da zabole, njihova beda nas da osiromaši, njihovo nepoznavanje Hrista da nas podstakne i osvesti: ljudima je potrebna vest o Hristu, o Spasitelju koji ih ljubi i sebe žrtvuje za njih.

Mnogo je onih koji će nastaniti pakao. Ulaze u nj odbijajući spasenje. Možemo li za njih reći: "Bože, sve sam učinio za njih!?" Nismo učinili sve. Svako od nas se tu mora zaustaviti. Pomisli: "Šta to još možemo učiniti?" Možda neka mala stvar. Možda neko maleno praštanje. Možda podizanje neke male duševne ili duhovne zavese koja stoji kao smetnja između mene i mog bližnjeg.

Duh Sveti nas usmerava na ispitivanje sopstvene savesti. Na nama je posao, veliki zajednički posao na ostvarenju i delovanju Carstva Božijeg.

Nismo sami

Gospod Isus kaže da ćemo u svetu imati nevolju. Ne možemo očekivati da će sve ići glatko samo zato što smo krenuli Božijim putem. Biće tu i teških časova. Neke prepreke će nam izgledati nesavladive. Činiće nam se da ne možemo dalje. Pitaćemo: "Gospode, šta da još činim?" Takvo iskustvo su imali proroci i apostoli. Imaće ga i svi čestiti hrišćani. Dođu trenuci kad ljudi Božiji kažu: "Gospode, pokušavam najbolje što mogu. Gde je taj zid?" Zašto ne daš da ga probijem, a ni ti ga ne probijaš? Zašto se isprečio? Ruši, Gospode! Zašto oklevaš?"

Isus, međutim, kaže: "Ovo vam kazah da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet" (Jvn. 16:33). Ne bojte se. Možda ne ide sve kako čovek zamišlja, ali po zamisli Božijoj ostvaruje se na najbolji način. Bog je s nama zato što on voli ljude koji doprinose njegovoj slavi. Radujemo se kad vidimo da se misli o misiji: kako da se objavi Božija reč.

Osim Gospoda s nama su mnogi znani i neznani ljudi. S nama na svoj način sarađuju mnogi koji su bili pre nas. Oni su raskrčili i

uredili puteve kojima ćemo ići. S nama su i oni koji će doći posle nas. Božiji posao se od pamтивека stalno radi. On nam je povere n na duge staze.

Gospod Isus priča priču o čoveku koji je slugama poverio blago i rekao: "Poslujte dok se ne vratim" (Lk. 19:13). Isus od nas očekuje da spretno, stručno, pošteno i s ljubavlju poslujemo. Valja nam umnožiti njegovo blago. Videćemo koliko nam to radosti donosi.

* * *

Božija milost nas svakog trenutka približava večnosti. Sve što se događa dešava se njemu na slavu. Hrišćani ulaze u slavan život kad ga umnožavaju.

Neka nikom ne uzmanjka slava Božija. Hristos je došao u slavi. Hristos je otišao u slavi. Hristos će ponovo doći u slavi. Blago onima koji u toj slavi žive već danas.

Zaključno čitanje: Psalam 67
Beograd, 25.03.1992.

(Birviš, Aleksandar. SAGLEDAVANJA - Evanđeoske poruke u naše vreme. Beograd: Alfa i Omega, ?. Str. 117-120.)

ISUS - MOTILON

Bruce Olson

Pleme Motilona živi na nepristupačnom području u džungli, na granici Venecuele i Kolumbije. Vekovima im se niko nije mogao približiti, niti naučiti njihov jezik, niti opisati njihovu kulturu i običaje. Njihov jedini dodir sa vanjskim svetom bio je uz pomoć otrovnih strelica, kojima su sprečavali pristup strancima na svoju teritoriju.

Mršav, nezreo, devetnaestogodišnji amerikanac Bruce Olson (motilonsko ime Bruchko) saznao je da ga Bog poziva da živi s Motilonima. Početkom šesdesetih Bruce odlazi na svoje misijsko polje i to bez podrške ikojeg misijskog društva, nije bio spreman na ono šta je sledilo: godine bolesti, opasnosti, odbačenosti i očajničke usamljenosti, sve dok

konačno nije zadobio poverenje motilona i shvatio kako da im prenese poruku o Isusu Hristu a da ne uništi njihovu jedinstvenu kulturu.

* * *

Putovali smo već tri dana i bili nalayili smo se u blizini Norecayre. Bilo je kasno popodne. Bobby i još dva Motilona hodali su iza mene, a lijane i grmlje sakrivalo je njihova tamna tela. Bio je predivan dan. Spuštao se sumrak a zelenilo džungle izgledalo je nežno i mekano poput baršuna.

Hodali smo vrlo brzo. Imali smo još nekoliko kilometara do zajedničkog doma (sela). Odjednom sam začuo krike, negde ispred nas. Bili su to krici preklinjanja, i činilo mi se da više više ljudi još nikada nisam čuo tako očajničke krike. Požurio sam i nesvesno počeo da vadim lekove iz torbe.

Što smo se mi više približavali, krici su, barem mi se tako činilo, postajali sve očajniji. Nikada još nisam čuo da Motiloni tako plaču. Oni nisu plakali čak ni u najvećem bolu. Međutim, Bobby i dvojica Motilona nastavili su u hodu, kao da je sve u redu.

"Stanite!" - viknuo sam. Bobby i ostala dvojica se okrenuše.

"Ko to više?" - upitao sam. "Ne bi li trebalo pogledati možemo li im pomoći?"

Jedan od dvojice Motilona, koji je bio vrač odmahne glavom. "Ništa mi tu ne možemo pomoći."

"Ali šta se to događa?"

Ni jedan od njih trojice nije izustio ni reči. Posmatrali su me svojim tamnim, mirnim očima.

Dok su krici i dalje odjekivali džunglom, uzrujao sam se malo: "Slušajte," rekao sam, "možda vas nije briga ko je to, ali mene jeste. Želim da vidim možemo li pomoći."

Još uvek nisu odgovarali. "Tužni su," pomislio sam. "Ovde se događa nešto toliko tužno, da to ne bi li podneli."

"Dobro," rekao sam, "ne morate ići sa mnom, ali ja želim da vidim šta je."

Stajali su nepomično dok sam se ja okrenuo i otišao stazom u džunglu vođen zvukom. Nakon nekoliko stotina metara začuo sam zvuke iza sebe. Motiloni su me pratili.

Ljudi koji su vikali i zapomagali bili su bliže nego što sam mislio. Bila su samo dvojica. Jednoga sam dobro poznavao. Bio je vođa u zajedničkom domu i divlji ratnik. Ubio je nekoliko radnika naftne kompanije samo zato, da se dočepa njihovih radničkih kaciga. Njih je upotrebio kao posude za kuvanje. Nosio je ogrlicu od zuba jaguara, kog je ubio lukom i strelom. Sada je stajao ispred rupe, duboke oko dva metra. Vikao je očajničkim glasom: "Bože, Bože, izađi iz rupe!"

Drugi čovek se nalazio na vrhu visokog drveta. Napunio je svoja usta liščem i pokušavao da ga sažvaka dok je vikao: "Bože, Bože, pokaži se iza horizonta!"

To je bilo nešto najčudnije šta sam ikad video. Bilo je i smešno, međutim, nešto me zadržalo da se ne nasmejem.

Moja tri druga došla su iza mene, tužna i smetena.

"Znao si za ovo?" - upitao sam Bobbyja.

Klimnuo je glavom.

"Šta se događa?"

Objasnio mi je, da je brat čoveka koji je vikao, umro na području van svog doma. Ugrizla ga je zmija otrovnica i umro je pre nego što su ga doneli kući. To prema tradiciji znači, da se njegov jezik, njegova duša i njegov život nikada ne mogu vratiti Bogu iza horizonta. Sada je taj čovek pokušavao naći Boga, želeći da Bog oživi jezik njegova brata.

"A zašto misli, da će Boga naći vičući u rupu?"

Bobby je slegnao ramenima. "I to je mesto za traženje kao i bilo koje drugo." Beznadežnost mu se očitovala na licu a osetila se i u njegovim rečima.

Upravo zbog toga me Bog ostavio u životu. Ovde sam da im kažem gde mogu tražiti i naći Boga. Možda je ovo prilika, koju mi je sam Bog pružio. Ostao sam bez daha pri pomisli, da imam priliku govoriti im o Hristu nakon pet godina čekanja. Ipak, činilo mi se da previše očekujem. U sebi sam se molio.

Čovek je prestao da viče u rupu i prišao nam. Bio je rasčupan, a telo mu je bilo prljavo. Oči su mu bile poput rupa na crnoj podlozi. "Nema smisla," rekao je. "Prevareni smo."

"Koliko dugo ste već ovde?" - tiho sam ga upitao.

"Od izlaska sunca."

"A zašto misliš da ste prevareni?"

Ponovo mi je ispričao priču o lažnom proroku. Njega su Motiloni sledili a njegova

lažna obećanja su ih prevarila i udaljila od Boga. "Više ne poznajemo Boga," tiho je rekao.

Tada su ostali pokušali da mi objasne motilonsku legendu, koja govori zašto je smrt njegovog brata tako strašna. Nisam je sasvim razumeo. Motilonske legende zapletene su poput neke teologije. Međutim, razumeo sam nešto novo: jak osećaj izgubljenosti. Pitao sam se uvek iznova, šta im Hrist može ponuditi. Njihov zajednički život i međusobno razumevanje bili su daleko bolji nego kod Amerikanaca. Međutim, život je bio više od toga.

Razmišljao sam o onoj noći, kada sam upoznao Isusa. Bio je to samo jedan trenutak, koji se zbio pre mnogo godina. Ipak, to je bio koren iz kog se razvilo sve što danas jesam. Kroz to mi je Bog podario mir i smisao života.

Ovde su Motiloni koji traže Boga, ali kako da im objasnim stvari poput milosti, žrtve, utelovljenja? Mogu im ispričati jednostavnu priču koju će razumeti, ali kako da im prenesem i kako da ih upoznam sa duhovnom istinom?

Počela je živahna rasprava. Čovek koji je bio na drvetu sišao je i pridružio nam se. Podsetio nas je na legendu o proroku, koji će doneti stabljiku banane iz koje će izaći Bog.

Nisam mogao potpuno da shvatim tu legendu.

"Zašto bi Bog trebao izaći iz stabljike banane?" - upitao sam.

Zbunjeno su ćutali. Znali su zašto, ali nisu znali da objasne. Bobby je otišao do stabla banane, koje je raslo u blizini. Zarezao je drvo i bacio nam ga.

"To je stabljika banane iz koje bi Bog mogao izaći," rekao je. Bio je to komadić u obliku krsta. Dokotrljao nam se do nogu.

Jedan od Motilona se sagnuo i nabo ga nožem, te ga nehotice rascepio na pola. Jedna je polovina ostala, dok se druga odvojila. Lišće u stabljici, čekajući da se razvije i probije van, počelo je da se ljušti. Dok je lišće tako stajalo na tom komadiću stabljike, podsećalo je na listove knjige.

Iznenada mi je jedna reč proletela umom: "Knjiga! Knjiga!"

Zgrabio sam torbu i izvadio Bibliju. Otvorio sam je, okrenuo prema njima i listao je.

Pokazao sam na lišće iz stabljike banane, a zatim opet na Bibliju.

"To je to!" - rekao sam. "Imam je ovde! To je Božja stabljika banane."

Jedan od Motilona, onaj koji je bio na drvetu, zgrabio mi je Bibliju iz ruke. Počeo je da cepa i trpa stranice u usta. Mislio je da će, ako pojede stranice, imati Boga u sebi.

Kako se ništa nije dogodilo, počeli su da me zapitkuju. Kako da im objasnim Evanđelje? Kako da im objasnim da je Bog, kroz Isusa, postao čovek?

Iznenada sam se setio jedne od njihovih legendi o čoveku koji je postao mrav. Sedeo je na stazi i primetio da neki mravi pokušavaju da sagrađe sebi kuću. Želeo je da pomogne, da naprave dobar dom, poput motilonskog, pa je počeo kopati u prašini. Međutim, budući da je bio tako velik i nepoznat, mravi su se preplašili i pbegli.

Tada je on, čudesno, postao mrav. Mislio je kao mrav, izgledao kao mrav i govorio jezikom mrava. Živeo je sa mravima, i mravi su mu poverovali.

Jednoga dana rekao im je, da on nije pravi mrav, nego Motilon, i da im je jednom pokušao pomoći da sagrađe dom, ali da ih je preplašio.

Mravi su rekli nešto poput: "Bez podvala? To si bio ti?" Onda su se nasmejali, zato što on nije izgledao tako velik i strašan kao onda kad je kopao po prašini.

Upravo tog trenutka on se ponovo pretvorio u Motilona i počeo kopati u prašini, praveći dom u motilonskom obliku. Ovaj put su ga mravi prepoznali i pustili ga da radi, jer su znali da im neće naneti nikakvo zlo. Zbog toga mravi, prema legendi, imaju brdašca koja izgledaju poput motilonskih domova.

Kada mi je ta priča pala na pamet, prvi put sam shvatio šta znači: ako si velik i moćan, moraš postati malen i slab da bi radio i živeo sa slabima. Bila je to savršena usporedba s onim šta je Bog učinio u Isusu.

Međutim, mnogo za motilonsko shvatanje, nepoznatih stvari u toj priči još je uvek bilo. Kako mogu biti siguran da ću im to preneti i objasniti na pravi način?

Nikako. Ipak, bio sam siguran, da Bog želi da im sada govorim. Zato sam uzeo opis "postati sličan mravu" i upotrebio ga za "utelovljenje". "Bog je postao čovek," rekao sam.

Uzdahnuli su. Osećala se napetost. Zapanjila ih je misao, da je Bog postao čovek.

"Gde je hodao?" - upitao je vrač tihim glasom.

Svaki Motilon ima svoju stazu, svoj put u džungli. Tako on pokazuje svoju sposobnost. Ako želimo naći nekoga, hodamo njegovom stazom. Bog, takođe, ima svoju stazu. Ako želiš pronaći Boga, moraš hodati njegovom stazom.

Srce mi je lupalo kao ludo. "Isus Hrist je Bog koji je postao čovekom," rekao sam. "On vam može pokazati Božju stazu."

Na njihovim se licima javio izraz iznenađenja, gotovo straha. Čovek koji je pre vikao u rupu pogledao me.

"Pokaži nam Hrista," rekao je šapatom.

Tražio sam odgovor. "Ti si ubio Hrista," rekao sam. "Ti si uništio Boga."

Oči su mu se raširile. "Ja sam ubio Hrista? Ja sam to učinio? Kako sam to učinio? Kako Bog može biti ubijen?"

Želeo sam da mu kažem, kako ih je Isusova smrt oslobodila od beznađa, smrti i zla.

"Kako su zlo, smrt i prevara zadobili vlast nad Motilonima?" - upitao sam.

"Kroz uši," odgovorio je Bobby, zato što je jezik neobično važan za Motilone. On je bit života. Ako nam zao, jezik dopre kroz uši i to znači smrt.

"Sećate li se," rekao sam, "kako je vođa, nakon lova na divlje svinje, oderao kožu životinje i pokrio njome uši da bi zaustavio zle duhove džungle da uđu?"

Klimnuli su glavom slušajući.

"Isus Hrist bio je ubijen," rekao sam, "Kao što vi rastegnute kožu preko glave poglavice, da biste mu pokrili uši, tako i Isus, kada je umro, svojom krvlju je pokrio vašu prevaru i sakrio je od Božjeg pogleda."

Stajao sam gledajući ih, očajnički se nadajući da će razumeti. Tada sam na njihovim licima opazio razumevanje.

Rekao sam im, da je Isus bio pokopan. Preplavila ih je žalost. Čovek koji je tražio jezik svoga brata počeo je da plače. Po prvi put sam video jednog Motilona da plače. Suze i jecaje kod njih je izazvala pomisao na to, da je Bog mrtav a oni izgubljeni.

Uzeo sam Bibliju, otvorio je i rekao: "Biblija kaže da je Isus ponovo oživeo i da je živ i danas."

Jedan je zgrabio Bibliju iz moje ruke i prislonio je uz uvo. "Ništa ne čujem," rekao je.

Uzeo sam je natrag. "Način na koji Biblija govori se ne menja," rekao sam. "To je poput onih papira, na koje sam zapisao vaš govor. Iz dana u dan to su iste reči. Biblija kaže da je Isus oživeo. To je Božja stabljika banane."

Pokazao sam im jednu stranicu i rekao da te male, crne oznake imaju svoje značenje.

"U celoj motilonskoj istoriji niko se nikada od mrtvih nije vratio." rekao je jedan od njih.

"Znam," odgovorio sam. "Ali Isus jeste. To je dokaz da je on pravi Božji Sin."

Postavljali su mi pitanja. Neka od njih nisam sasvim razumeo. Međutim, bio sam siguran da je Bog govorio kroz mene. Te sam se noći molio: "Bože, udahni život svojoj Reči. Neka takne njihove živote." Držao sam se Božjeg obećanja, da se Reč neće vratiti bez ploda.

Ipak, činilo mi se da nema odgovora. Nastavio sam putujem sa Bobbyjem, vračevima, sam davao lekove učio ih kako da uspešnije i bolje obavljaju lečenje.

Jedne večeri Bobby mi je počeo postavljati pitanja. Sedeli smo oko vatre. Svetlost ga je obasjavala. Bio je ozbiljan.

"Kako mogu hodati Isusovom stazom?" - upitao je. "Ni jedan Motilon to nikada nije učinio. To je nešto novo. Nema ni jednoga Motilona, da objasni kako se to radi."

Setio sam se problema koje sam imao kao dečak. Ponekad mi se činilo nemoguće da nastavim u verovanju u Isusa, dok su moji ukućani, porodica i svi prijatelji bili protiv toga. To je sada proživljavao Bobby.

"Bobby," rekao sam, "sećaš li se moje prve Svetkovine strele, kad sam prvi put video sve Motilone okupljene da pevaju svoju pesmu?" Ta je svetkovina bila najvažniji običaj u celoj motilonskoj kulturi.

Klimnuo je. Vatra se rasplamsala i video sam kako me pažljivo promatra.

"Sećaš li se koliko sam se bojao, da se popnem u visoke mreže da bih pevao. Plašio sam se da će konopac pući? Rekao sam ti da ću pevati samo, ako se mogu jednom nogom nasloniti na zemlju."

"Da, Bruchko."

"A šta si mi ti rekao?"

Nasmejao se. "Rekao sam ti da moraš biti obema nogama u mreži. Moraš 'da visiš', rekao sam ti."

"Da," rekao sam. "Moraš 'da vidiš'. Upravo se na taj način sledi Isus, Bobby. Ni jedan ti čovek ne može reći kako da hodaš njegovom stazom. To može samo Isus. Međutim, da bi to otkrio, moraš konopce svoje mreže za spavanje privezati uz njega, da bi visio o Bogu."

Bobby nije rekao ni reči. Svetlost vatre poigrala mu je u očima. Tada je ustao i otišao u tamu.

Sutradan mi je prišao. "Bruchko," rekao je "želim obesiti svoju mrežu o Isusa Hrista. Ali kako da to učinim? Ne mogu ga ni videti ni opipati."

"Ti si govorio s duhovima, zar ne?"

"Oh," rekao je. "Razumem."

Sledećeg dana, kad sam ga ugledao, širok je osmeh blistao na njegovom licu. "Bruchko, privezao sam svoju mrežu o Isusa. Sada govorim novim jezikom."

Nisam ga razumeo na šta pod time misli. "Jesi li naučio nešto španskog, slušajući mene?"

Nasmejao se slatko i jasno. "Ne, Bruchko, ja govorim novim jezikom."

Tada sam razumeo. Za Motilonu - jezik je život. Ako Bobby ima nov život, ima i nov način govora. Njegov će govor biti usmeren k Hristu.

Stavili smo ruke jedan drugome na ramena. U mislima sam se vratio onom trenutku kada sam prvi put sreo Isusa i kada je mojim telom prostrujio nov život. Sada je moj brat Bobby iskusio Isusa na isti način. Počeo je da hoda s Isusom.

"Isus Hrist je oživeo iz mrtvih!" - viknuo je Bobby, a glas je odjekivao džunglom. "On je hodao našim stazama! Ja sam ga sreo!"

Od toga dana naše je prijateljstvo bilo učvršćeno i ojačano zajedničkom ljubavlju prema Isusu. Neprestano smo razgovarali o Njemu, i Bobby mi je postavljao mnoga pitanja. Međutim, nikada me nije pitao za boju Isusove kose i da li je imao plave oči. Za Bobbyja, je odgovor bio jasan: Isus je imao tamnu kožu i oči su mu bile crne. Nosio je G-oznaku i lovio lukom i strelom.

Isus je bio Motilon.

Olson Bruce, ZBOG KRIŽA ČU TE UBITI (Zagreb-Osijek: Izvori, 1986), 146-155.

EPOHA VIRUSA

Janko Bako (St. Pazova)

Šta je to virus?

U leksikonu stranih reči i izraza autora Milana Vujaklije nalazimo sledeće objašnjenje iz oblasti medicine: "Virus je izazivač bolesti, zarazna klica, otrov; naročito otrov što ga luče mrtve ili žive bakterije." Iz oblasti računarstva navedeno je sledeće objašnjenje: "Virus je razorni računarski program, koji stupa u dejstvo bez znanja korisnika u cilju menjanja strukture podataka ili brisanja zapisa u memoriji ili na disku računara; može da služi i kao zaštita originalnih računarskih programa od krađe."

Na stranicama Svetog Pisma, greh je tako opisan, da me podseća na neku vrstu virusa.

U nastavku teksta, posmatraćemo "računarski t.j. kompjuterski virus" uz osvrt na "biblijski virus" - greh...

Kada se pojavio i ko je napravio prvi kompjuterski virus?

Prvi kompjuterski virus se pojavio, najverovatnije, krajem 20. veka - kada se razvila upotreba i popularnost kompjutera. Savremena rasprostranjenost interneta naročito pogoduje razvoju raznovrsnih virusa.

Ne znam, ko je tvorac prvog kompjuterskog virusa, ali ideja je poznata od davnina... "Otac laži" (Jovan 8,44) je kreirao greh, koji je neka vrsta prototipa kompjuterskog virusa. "Nećete vi umreti..." (1. Mojsijeva 3,4) je bila laž, koja je servirana prvom ljudskom paru u Edemskom vrtu. Dakle, "Edemska poruka" je bila lažna i imala je u sebi ugrađen "prvi virus". Slično je to i danas u oblasti kompjutera: spolja izgleda kao neki korisni program ili simpatična poruka, ali negde iznutra je sakriven razarajući sadržaj.

Zašto je napravljen kompjuterski virus?

Da bi proizveo dobro i napredak? Ne deluje baš tako. Biblijski izveštaj ukazuje da je efekat "prvog virusa", t.j. greha bio (i jeste) smrt. Savremeni kompjuterski virusi, takođe prouzrokuju velike štete.

(Upotreba virusa kao "zaštite originalnih računarskih programa od krađe" se baš ne uklapa u razmatranje ovog teksta, ali takva upotreba virusa je više izuzetak nego pravilo.)

Da li je postojalo nekakvo "antivirusno upozorenje" u Edemskom vrtu?

Da, ali je naišlo na neposlušnost. Upozorenje Božje je glasilo: "Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; ali s drveta poznanja dobra i zla ne jedi, jer u koji dan okusiš s njega umrećeš." (1. Mojsijeva 2,16-17) Adam i Eva su ugradili (možda sluteći opasnost) i dodatnu zaštitu "ne diraj" (1. Mojsijeva 3,3), ali ipak nisu odoleli iskušenju. I tako je počela zaraza velikih razmera. Nastavilo se sa prvim bratoubistvom (1. Mojsijeva 4,8) a virus greha se do danas širi po celoj našoj planeti...

Da li postoji nekakav "antivirusni program" za virus greha?

Da, hvala Bogu, postoji spasenje, t.j. Spasitelj! "Sin se Božji zato javi da uništi dela đavola." (1. Jovanova 3,8) Savršeni antivirusni program je opisan na stranicama Biblije, nebeskog životnog priručnika: "... i krv Isusa, Sina njegova, očičava nas od svakoga greha." (1. Jovanova 1,7) Zapazimo, da je ovaj biblijski antivirusni program univerzalan, jer "očičava od SVAKOG greha"; dok svaki novootkriveni kompjuterski virus zahteva kreiranje novog, odgovarajućeg antivirusnog programa za čišćenje zaraženog kompjutera.

Da li si već instalirao (instalirala) ovaj biblijski antivirusni program u svoju životnu konfiguraciju?

Ako nisi: učitaj ga verom u "operativni sistem svog života". Ako jesi: javi onima, koji za njega još nisu čuli... Neka posete "nebeski web-site" i verom "downloaduju" ovaj program večnog života.

Jedan "antivirusni savet" iz nebeske ordinacije.

Počeli smo sa medicinom, pa da se za trenutak vratimo u ovu oblast. Verovatno ste

već čuli za klasičan savet iz lekarske ordinacije: "Bolje sprečiti - nego lečiti." Prihvatimo ga kao savet iz nebeske ordinacije i neotvarajmo "sumnjive životne ponude", jer živimo u epohi virusa.

Za kraj, citiram jednu E-mail poruku, koja nas podseća da živimo u epohi virusa:

"From: __@___.
To: Janko Bako
Subject: Upozorenje o novoj vrsti virusa

Postovani,

Pojavio se novi virus, kojeg su strucnjaci Microsoft-a (www.microsoft.com) i McAfee-a (www.mcafee.com) oznacili jednim od najopasnijih do sada! Virus se pojavio juce poslepodne i za sada nema resenja. Ovaj virus brise deo diska s vitalnim podacima za rad racunara (nulti sektor). Virus se sam salje dalje na sve adrese vaseg adresara, a kao predmet (Subject) naveden je naslov "A Virtual Card for You".

DAKLE, NE OTVARAJTE PORUKE S NASLOVOM "A Virtual Card for You"! Cim dobijete poruku s tim naslovom IZBRISITE JE!

Cim se takva poruka otvori, racunar se zamrzne, a kada se ponovno startuje kombinacijom tipki ctrl+alt+del ili tipkom za reset, virus trajno unistava vitalne podatke na disku. Prema vestima koje je objavio CNN (www.cnn.com), virus je jucer izazvao paniku u Americi.

Molim da ovu poruku prosljedite svim Vasim prijateljima! Bolje je da ovu poruku upozorenja prime 25 puta, nego niti jednom! Intel je takoder upozorio da se pojavio jos jedan vrlo opasan virus, koji se prenosi s porukom naslova "An Internet Flower For You".

DAKLE, NE OTVARAJTE PORUKE S NASLOVOM "An Internet Flower For You"! Cim dobijete poruku s naslovom "An Internet Flower For You", IZBRISITE JE!

Ovaj virus brise sve dinamicke veze izmedu datoteka s podacima na disku (.dll files), nakon cega se PC vise ne moze startovati! MOLIM POSALJITE OVO UPOZORENJE SVIMA IZ VASEG ADRESARA!"

ISUS, FILIP I ĐURA

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Đura, ili kako ga ovde zovu George, i Marija Hano su rodom iz Aradca kod Zrenjanina. Doselili su se u Kanadu davne 1986. godine. Žive u Misisagi, gradu neposredno pored Toronta. Imaju dvoje dece.

Njihova životna priča je na prvi pogled veoma slična priči svakog doseljenika. Svakodnevno suočavanje sa novim jezikom, novom sredinom, novim ljudima i običajima, novim vrednostima i drugačijim načinom razmišljanja. Ali, vredni i strpljivi, brzo su se snašli i gradili svoje mesto u novom zavičaju. Ono što njihovu priču čini drugačijom je to, da su sa dolaskom u novi svet susreli Isusa i zakoračili u novi život.

Sreli smo se po prvi put pre nekoliko godina kada su verni iz njihove crkve posetili zajednicu u koju sam ja išao. Zaplakao sam od radosti, jer su to bili prvi naši ljudi koje sam upoznao, a da su pripadali istoj verskoj porodici kao i ja. Od tada smo imali brojne susrete na molitvenim sastancima utorkom popodne u crkvi koju je vodio brat Pavle Kovač u Misisagi, kao i u njihovom i svom domu. Srdačni i jasnih uverenja, svoju veru praktikuju u svakodnevnom životu.

Pre izvesnog vremena otisnuli su se u veri sa Bogom ka novim blagoslovima, otvorili su radnju specijalizovanu za izduvne sisteme na kolima. Lepo opremljena, čista i osvetljena radionica je po mnogo čemu veoma nesvakidašnja. Svi radnici su hrišćani, kancelarije su oblepljene biblijskim citatima, a police pune verske literature. Da se ne radi o automobilske radnje čovek bi pomislio da je ušao u crkvu. Utisak nije daleko od istine, jer pored ljubaznosti, brze i kvalitetne usluge i fer cena ponudiće vam svedočanstvo, savet i molitvu. Već nekoliko mušterija je u njihovim prostorijama predalo svoje živote Hristu, dok su čekali da im kola budu popravljena, a bilo je i isceljenja. Božja prisutnost u njihovom životu je tako izuzetna da ne može a da ne zagreje srce, osnaži veru i pruži utehu i nadu.

Mada veoma zaposlen, Đura je kada sam ga upitao, odmah pristao da podeli svoje svedočanstvo sa čitaocima Sionske Trube.

Đuro, koliko dugo si sa porodicom u Kanadi?

Od 1986. godine. Danijel je rođen u ovde... Sandra je rođena u Zrenjaninu.

Kako i kada si postao hrišćanin?

Marija je primila Gospoda drugog dana po našem dolasku ovamo u Kanadu u Julu '86-te. Nije znala ni engleski, a Duh Sveti ju je dotakao. Svi Marijini su bili verni i oni su se već dugo molili za nas. Ja sam primio Gospoda tri meseca kasnije, ...trebalo mi je malo vremena. Bili smo u Queensway Cathedral (dugi niz godina najveća pentekostalna crkva u Torontu) i pozvali su one koji hoće da predaju život Hristu da izađu napred. Osetio sam nečiju ruku na ramenu. Kada sam se okrenuo, iza mene nije bilo nikoga. Razumeo sam da me Gospod poziva.

Možeš li nam nešto reći o crkvi u koju idete?

Prvo smo išli u Queensway Cathedral, prvih četiri - pet meseci. Potom nas je Gospod pozvao da odemo u International Revival Church, koju je predvodio brat Pavle Kovač u kojoj je bilo Slovaka, Čeha, Jugoslovena, Kineza, Portugalaca, Španaca, Indijaca... Kasnije, kada je Bog pozvao brata Pavla da radi isključivo kao evanđelista, došli smo u Christian Family Church u kojoj smo i sada.

Kako si došao na ideju o biznisu, koji bi istovremeno širio i radosnu vest?

Brat Philip, inače Kinez, koji je moj partner je došao sa tom idejom, ali smo pre svega par meseci proveli sate i sate u molitvi dok nam Gospod nije stavio na srce šta da radimo. Nismo ništa hteli bez Njega. Hteli smo da On bude prvi u onome što radimo.

Reci nam nešto o počecima.

U februaru 1997. smo otvorili radnju. Svaki početak je težak... Prvih godinu dana je bilo izuzetno teško. Mislili smo da je naša vera velika, ali smo brzo shvatili da to baš nije tako. Bilo je razočaranja, ali smo znali da smo u savršenoj volji Božjoj, jer smo se za to molili i nikada nismo posumnjali. Bilo je dana kada smo po osam sati proveli u molitvi, jer niko nije zvao ili došao. Onda, videli smo čuda; bilo je da smo se molili da telefon zazvoni i javi se

mušterija i on je zazvonio! Bilo je kao da smo molitvom diktirali telefonu. Svi su govorili da nećemo uspeti, ali smo mi verovali u pobjedu. Ne da smo verovali u sebe, nego smo verovali Bogu, koji je stajao iza nas. Svi smo se molili; Philip, Philipova žena, Marija i ja. Tako smo Philip i ja postali veoma bliski. Čitali smo mnogo u to vreme i to nas je održalo. Naročito smo čitali Sveto Pismo. Ono nas je držalo i drži nas i danas. Evo, još smo tu posle četiri i po godine.

Ime tvoje firme je JPG Exhaust. Šta znači JPG?

Jesus, Philip and George - Isus, Filip i Đura. Zato to stoji tako, jer je Isus prvi i uvek će biti prvi. To je najvažnije. Ili, Just Praise God - Samo slavi Boga!

Kako bi definisao ono što radiš sada? Je li to evangeliziranje, ili misijski rad?

Naš biznis nije ni evangelizacija, ni misija. Mi verujemo, da ako nas Gospod blagosilja to je za Njegovu slavu. Bog se pokazuje kao veran. Verujem da smo mi davaoci, u ovom času finansijski pomažemo pet velikih evanđelista i njihove službe. Verujemo da nas Gospod blagosilja, tako da možemo druge da blagoslovimo. A blagosloviće nas još i više. Svaki pet, šest meseci dodamo spisku onih koje pomažemo po celom svetu još po jednog evanđelistu. U tome smislu smo deo evangelizacije.

Šta možeš da kažeš o ljudima, koji se obrate u vašoj radnji?

Posvetili smo biznis Bogu. Onima, koji dođu kažemo ko smo i šta smo. Mušterije osećaju taj mir - svedočanstvo Svetog Duha. Tako kada im svedočimo neki ljudi se obrate a bilo je i isceljenja kao rezultat molitve. Neki, koji čuju svedočanstvo odu i možda naprave odluku kasnije. To ćemo verovatno saznati jednog dana, kada odemo u nebo, ko se sve obratio... Bilo je onih, koji su se obratili a verujemo da će ih biti još više i više.

misaone refleksije

VELIK SI BOŽE

Nada Muzički (Beograd)

17.04.1993.

Što se više naprežem da te dokučim, osećam, kao da mi ruke prolaze kroz vazduh, i onda očaj. Sve je prazno u našim nastojanjima. Čovek je tako mali, i u svojim sebičnim pokušajima ne može se vinuti u susret nebeskim prostranstvima.

Spuštam pogled, ruke klonu, jezik umukne, a srce kao da prestane kucati. Sedim u svojoj skrušenosti tako izgubljena i umorna od promašenih pokušaja. Svaki pokušaj pada u more neuspeha. Kada izgubim svaku nadu i izgubim poverenje u sebe, kada spoznam svoju nemoć i skoro padnem u očaj, tada se počne nešto gibati. Odjednom si tu, tako velik, meni neshvatljiv a tako potreban. Uvlačiš se polako u svaki delić moga bića i onda život počne teći mojim žilama, srce počne brže kucati a radost me ispunjava. Tada počnem shvatati da sama ne mogu ništa. Ne mogu se vinuti gore, a to nije ni potrebno. Sve što treba jeste da tebi dozvolim da dođeš k meni. Možda naše telesno srce ne bi ni izdržalo kad' bi se vinulo gore, od silne radosti bi možda i puklo.

Zato hvala ti da si tu oko mene, u meni, sa mnom. Ti si tako svedovoljan, silan a u isto vreme tako blag. Ti si melem koji leči najljuće rane, najbolje lepilo koje lepi srce rasuto u hiljadu komada. Očaj obnavljaš u nadu, žalost u radost, bol u smeh.

Velik si Bože a ipak staneš u moje malo srce. Ti mu daješ život i hoćeš da ono kuca tvojim otkucajima. Nebesku slavu, tvoju slavu ulivaš u njega i tada zaboravljam na bol i patnje, koje su oko mene a znaju da se dotaknu i moga krhkog tela želeći da slome i telo i dušu. Ali ja imam tebe jer je tvoja milost tako htela i tvoje je obećanje: "Niko te neće otetiti iz moje ruke". I neće Bože.

Zato te hvalim i proslavljam tvoje sveto ime. Veličam tvoju veličinu jer velik si Bože.
AMEN

ZAMISLI SE NAD SVOJIM BLAGOSLOVOM

**Priložio: Branko Milijašević (St.
Pazova)**

Kada bi se populacija cele planete Zemlje smanjila na selo sa 100 stanovnika, ali, da se se sačuva odnos svih ljudskih razlika, kako bi to selo izgledalo? Upravo to je bio predmet istraživanja gospodina Fila Hartera, lekara u Stenfordskoj univerzitetskoj bolnici.

Ovo su rezultati njegovog istraživanja:

U selu bi živelo:

- 55 Azijata, 21 Evropljanin, 8 Afrikanaca i 14 stanovnika sa Zapadne polulopte...
- 52 žene, 48 muškaraca...
- 70 "obojenih", 30 belaca...
- 89 heteroseksualaca, 11 homoseksualaca...
- 6 ljudi bi bili vlasnici svog svetskog bogatstva...i svi bi bili iz SAD...
- 80 bi živelo u kući koja nema elementarne uslove stanovanja...
- 70 bi bilo nepismeno...
- 50 bi oskudevalo u hrani (bili bi gladni)...
- 1 bi uvek bio na ivici smrti...
- 1 žena bi uvek bila trudna...
- 1 čovek bi bio visokoškoloivan...
- 1 bi imao kompjuter...

Sledi samo jednostavnija interpretacija gore navedenih činjenica:

Ako živite u lepom stanu ili kući, imate dovoljno hrane i pismeni ste, vi ste član vrlo malog broja ljudi.

Ako ste vlasnik lepog stana ili kuće, imate dovoljno hrane, pismeni ste, a imate još i kompjuter - vi ste član elite.

Ako ste se jutros probudili više zdravi nego bolesni, vi ste srećniji nego milion ljudi koji neće preživeti ovu nedelju.

Ako nikad niste bili u ratu, niste doživeli samoću tamnice, strahote, mučenje, ili glad... srećniji ste više nego 500 miliona ljudi na ovom svetu.

Dok možete da odlazite u crkvu, bez straha od ponižavanja, hapšenja, mučenja ili smrti, srećniji ste od milijarde ljudi, koji nisu te sreće.

Dok imate hranu u frižideru, odeću na sebi i krov nad glavom... bogatiji ste od 75% stanovništva ove planete.

Ako imate para u banci, u svom novčaniku, pa još štošta i uštedite, pa vi ste među 8% najbogatijih ljudi na svetu.

Ako su vaši roditelji još uvek živi i u braku, vi ste vrlo redak slučaj...

Ako držite glavu uzdignutu i sa osmehom na licu, i stvarno ste zahvalni Gospodu... blagosloveni ste, zato što većina ljudi ima tu mogućnost, ali to ne radi...

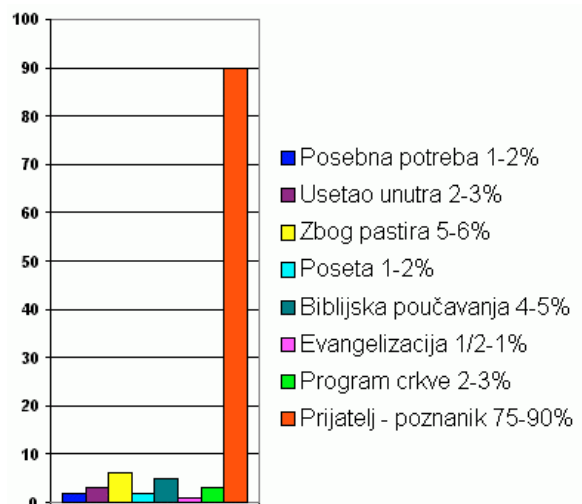
Ako držite nekog za ruku, ako grlite nekoga, ili se samo dotičete njegovog ramena... blagosloveni ste, zato što znate da pružite dodir isceljenja...

Dok god možete da čitate ove redove, dvaput ste blagosloveni, zato što je na vas neko mislio. Štaviše, blagosloveni ste više nego dve milijarde ljudi, koji su nepismeni...

Blagosloven ovaj divan dan, kada čitate ovaj tekst. Saberite sve svoje blagoslove i pošaljite ovaj tekst dalje, da opomene sve ostale koliko smo blagosloveni.

LIČNA EVANGELIZACIJA - KLJUČ RASTA CRKVE!

Američki Institut za rast crkve (Pasadena, California) napravio je veliku anketu u crkvama širom amerike sa samo jednim pitanjem: "Šta ili ko je bio razlog, da ste došli Hristu i crkvi?" Ispitanici su dali najčešće ovih osam odgovora:

IZVOLITE, PROBAJTE ME ***nepoznati autor***

Jedan misionar je pao u ruke ljudožderima. "Predpostavljam da želite da me pojedete?" Pitao je misionar. Poglavica to potvrdi klimanjem glave. "Ne, nemojte to činiti!", savetuje ih misionar, "Neću vam se nikako dopasti!" Rekavši to izvadi džepni nož i odseče parče svoje podkolenice i da ga pohlavi: "Evo, probajte me i uverite se sami." Poglavica zagriže ponuđeni mu komad misionara, malo ga prožvaka, ispljune i naredi da puste misionara. Posle ovoga događaja dotični misionar je još pedeste godina živio i radio na ostrvu a sve to zahvaljujući svojoj veštačkoj nozi - protezi.

"MI SMO UMRILI PRE NEGO SMO SE **NA OVO ODLUČILI"** ***nepoznati autor***

James Calvert je pošao kao misionar na Fudži ostrva, gde je bilo ljudoždera. Za vreme putovanja kapetan broda je uporno pokušao da ga odvрати od te ideje. "Gospodine, James, da li ste svesni da vi rizikujete vaš život i živote ljudi koji idu s vama, među te divljake?" Calvert odgovori: "Gospodine, mi smo umrli pre nego smo se odlučili da pođemo na ovaj put."

NISAM DAO NIŠTA ***nepoznati autor***

Na obali mora, stajao je jedan čovek. Njegovo srce je bilo sretno. Posmatrao je brod koji je isplovljavao iz obližnje luke, zauzimajući polako svoj kurs prema istoku - Orijentu. Pored njega je stajao jedan drugi čovek i, takođe, gledao u pravcu broda, sa očima punih suza, koje su tekle niz njegovo staro izbrano lice. Na njegovom licu nije se očitovale tuga već radost, njegove suze nisu bile suze žalosti, već suze radosti. Čovek, ga malo promotri, priđe mu i zapita ga radoznalo: "Zašto plaćete, gospodine?" Starac odgovori, ne spuštajući pogled s broda: "Pogledajte taj brod, koji odlazi na daleki orijent, u njemu je moja ćerka jedinica. Ona odlazi u misiju. Tamo će propovedati evanđelje izgubljenima." To čuvši, čovek obori pogled i tiho zaplaka. "Šta vam je, zašto plaćete?" Upita tiho starac. "Mislio sam da

sam ja dao tako puno Bogu a sada znam da nisam dao ništa... taj brod nosi moj poklon od milion dolara za misijske potrebe na Orijentu... bio sam ponosan da sam dao tako puno, ali sada kada vidim šta ste vi dali... ja nisam dao ništa..."

NEPOMERLJIVI KAMEN ***nepoznati autor***

Jednom davno, bio je jedan čovek, koji je noću spavao u svojoj brvnari. Jednom ga je, usred noći iznenada probudila jaka svetlost i sam Spasitelj se pojavio pred njim. Gospod je rekao čoveku, da želi da mu poveri jedan posao (službu), pokazao mu je jedan veliki kamen ispred njegove brvnare. Spasitelj mu je objasnio da očekuje od njega da gura taj kamen svom svojom snagom. Ovaj čovek je to i radio, iz dana u dan. Mnogo meseci ga je naporno gurao, od izlaska do zalaska sunca. Svoja ramena je redovno postavljao naspram hladne i masivne površine nepomerljivog kamena, gurajući ga svom svojom snagom.

Svako veče se čovek vraćao u svoju brvnaru umoran i sa osećajem da mu je ceo dan prošao uzalud. Videvši da čovek pokazuje znakove obeshrabrenja, Đavo je odlučio da čoveku u um ubaci misli: "Guraš taj kamen već toliko vremena i on se nije pomerio nimalo. Zašto sebe ubijaš ovim smešnim poslom? Nikada ga nećeš pomeriti." Ovakve misli su ubedile čoveka, da je posao koji radi nemoguć, neostvarljiv za njega i da je sve to samo gubljenje vremena.

No, đavolje misli su čoveka posle nekog vremena još više uznemirile: "Zašto se ubijam ovim poslom?" Rekao je sam sebi: "Neću više sve ovo da shvatam tako ozbiljno, radiću to kad mi se prohte. Svaki dan pomalo, mislim da će to biti sasvim dovoljno."

Tako je povremeno gurao veliki nepomerljiv kamen, sve dok mu i to nije dosadilo. Stoga je odlučio, da odmah ode na molitvu i Gospodu kaže sve, o svoj toj već apsurdnoj situaciji za njega.

Molio je: "Gospode, ja sam radio dugo i teško u tvojoj službi, svom svojom snagom, već par godina guram kamen za koji si mi rekao. Ipak, posle toliko mnogo vremena, nisam uspeo da kaj kamen pomerim ni jedan jedini milimetar. Šta je u pitanju? Zašto to ne mogu da uradim?"

Gospod mu je nežno odgovorio: "Dete moje, kada sam pre nekoliko godina od tebe tražio da mi služiš i poverio ti ovaj zadatak, nisi se žalio prihvatio si ga. Dao sam ti zadatak da svom svojom snagom guraš taj veliki teški kamen. To si i ti radio. Međuti, ni jednom nisam spomenuo, da od tebe očekujem i da ga pomeriš. Tvoj zadatak je bio samo da guraš. Sada došao si mi da se žališ na snagu i vreme koju si uzalud potrošio, misleći da je sve to bilo uzalud. Da li je to zaista tako? Pogledaj sebe. Tvoje ruke su snažne i mišićave, tvoja leđa gruba i otvrdla, jer tvoje ruke i telo je trpelo stalan pritisak toliko vremena. Tvoje noge su postale masivne i jake jer su se suprostavljale otporu velikog kamena. Ti si se promenio, tvoje sposobnosti i mogućnosti su sada veće, nego pre. Ti nisi uspeo da pomeriš kamen, ali tvoja služba je bila da poslušno guraš i da razvijaš svoju veru u Mene u nadi, da će taj kamen jednom biti pomeren. To se od tebe očekivalo dete moje. Sada si spreman da ideš i evanđeljem pomeriš ovaj svet za Mene i da se odupreš svakom ljudskom napadu i opoziciji." Još mu reče: "...slugo dobri i verni, u malom si bio veran, nad mnogim ću te postaviti..." (Mat. 25:21)

SionT InBox

Hteo bih da i dalje dobijam "Sinosku trubu"
Hvala

Žarko Đorđević (Novi Sad)

* * *

DIVNA VAM JE ST!
UPRAVO CITAMO I SVE JE TO TAKO
DOBRO DA SAMO MOZEMO DA
KAZEMO - NEKA VAS DRAGI GOSPOD
OBILNO BLAGOSLOVI.

VOLE VAS TRIEM
(Nada, Ljuba i Sneža. Beograd)

* * *

Pozdravljam Vas!
Zeleo bih da dobijam el. magazin "Sionska truba".

Unapred hvala.
Dejan

* * *

Draga braco i sestre u Gospodu Isusu Hristu

Ne znam kako smo dobili ovo pismo (o sionskoj trubi), niti znamo ko nam je poslao ali znamo da nam je to jedan dar od naseg Gospoda koji zelimo da uzmemo iz njegove ruke.

Zato bi smo rado zeleli da nam REDOVNO
saljete ovaj casopis.

Unapred vam hvala i zelimo vam Bozji
blagoslov u daljem radu na Bozjem delu ali i
privatno u vasim zivotima.

Pastir
Danijel Naskovski sa suprugom Suzanom

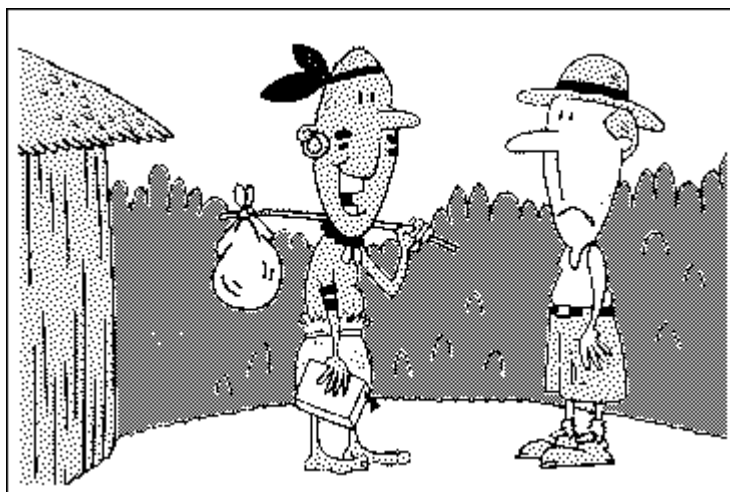
* * *

Hvala vam sto ste napravili Sionsku trubu za
Macintosh. Takvu su mi je, kao petobroj,
poslale sestre Nada, Ljuba i Sneža iz doma u
Zemunu. Nadam se da je sada mogu dobiti i
direktno, na adresu _____@_._

Ivan Delac

* * *

Smešna strana...

**Hvala ti što si me upoznao sa istinom.
Sada idem u tvoju zemlju da propovedam
evanđelje, čujem da je tamo velika potreba...**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>